

[Hans Knudsen.]

transportudgifter, må det være deres egen sag; de er ikke berettiget til at få nogen skattelempelse i den anledning. Dette princip kunne være udmærket, hvis der blot altid var mulighed for de pågældende til at flytte hen i nærheden af arbejdsstedet, men det er jo langt fra tilfældet under de nuværende forhold. Der findes rundt omkring i landet store virksomheder, som må hente arbejdskraften over betydelige afstande.

Den ordning, vi har nu, og som tolererer, at arbejdsgiverne i visse tilfælde får lov til at trække sådanne transportudgifter fra — altså i de tilfælde, hvor de alene sørger for transporten og betaler udgifterne derved — er efter min mening urimelig. Hvis derimod arbejderen selv betaler transportudgifterne, ja, endog hvis han får dækning hos arbejdsgiveren for sine transportudgifter, må han tage hele beløbet til indtægt på sin selvangivelse, selvom han kun modtager pengene for igen at udbetale dem til transport, og han får kun lov til at trække beløbet fra, forsåvidt der er plads til det i lønmodtagerfradraget, altså indenfor de 400 kr.

Jeg synes, denne ordning er af en sådan karakter, at vi må have en vis forpligtelse til at finde frem til et bedre grundlag, når det drejer sig om at tilgodese de arbejdere, som på grund af de vanskelige boligforhold el. lign. har uforholdsmæssigt store transportudgifter. Jeg kan godt se, at der ligger en vanskelighed deri, at man naturligvis ikke vil lave en ordning, som giver skattelettelse for de mennesker, der selv ønsker at bo langt fra deres arbejdsplads, og som ikke nødvendigvis behøver at gøre det; men jeg vil henstille, at man i udvalget, eventuelt i samråd med den højtærede minister, tager dette problem op og undersøger, om man ikke skulle kunne finde frem til en løsning. Jeg kunne f. eks. tænke mig, at man sagde, at sådanne transportudgifter til arbejdspladsen kunne fradrages i indkomsten i et beskedent åremål, f. eks. i 2 eller 3 år, så at vedkommende havde en rimelig frist til at forsøge at få bolig på det sted — eller meget nær ved det sted — hvor han har sit arbejde.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag og tilsige vor velvilje til behandling af det i et udvalg.

Øllgaard: Det foreliggende lovforslag går jo ud på en forlængelse af nogle bestemmelser i den gældende ligningslov, dog med visse ændringer, og efter det ærede medlem hr. Hans Knudsens udførlige gennemgang af sagen kan jeg indskrænke mig til at gøre nogle få bemærkninger om disse ændringer.

Det er sikkert rigtigt, at de mennesker, der flytter hjem til Danmark efter ophold i udlandet, er ude for en beskatning, som i visse tilfælde er temmelig urimelig. Den foreslåede ændring af beskatningsgrundlaget, således at man i stedet for at beskatte det foregående års indtægt fremtidig beskatter på grundlag af den forventede indkomst i det indeværende år, finder vi meget rimelig, og vi håber, at denne fremgangsmåde vil virke tilfredsstillende.

Ændringen vedrørende børnefradrag i plejeforhold tilsigter at råde bod på et opstået misforhold, og også den kan vi tiltræde.

Vi har jo hvert år måttet ændre reglerne om de nedslagsbeløb, der beregnes for personer med nedsat erhvervssevne, aldersrentnydere m. fl. og personer, der er fyldt 65 år. Når indtægterne er steget, har vi måttet foretage ændringer, for at de pågældende ikke skulle blive for hårdt behandlet i skattemæssig henseende. Det gør man altså også nu i år, for det er jo på det punkt, den betydningsfulde ændring indføres.

Hvad angår nedslagsbeløbene og deres beregning, så ligger det for familieforsørgere således, idet jeg kun nævner denne ene gruppe: den nugældende maksimalindkomst på 7 300 kr. for beboere i København forhøjes til 11 000 kr., og nedslagsbeløbet forhøjes fra 3 000 kr. til 3 300 kr.; for beboere i købstæderne forhøjes maksimalindkomsten fra 6 900 kr. til 10 000 kr. og nedslagsbeløbet fra 2 700 kr. til 2 900 kr.; i landkommunerne forhøjes maksimalindkomsten fra 6 500 kr. til 9 000 kr. og nedslagsbeløbet fra 2 400 kr. til 2 500 kr. Jeg går ud fra, at man i ministeriet har afvejet forholdet mellem grupperne, således at det bliver nogenlunde det samme, som det har været hidtil. Dertil føjes så den meget betydningsfulde ændring, at nedslagsbeløbet i fremtiden beregnes med højst halvdelen af forskellen mellem den skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten; hidtil har man beregnet det med hele forskellen.